

Posudek oponenta na bakalářskou práci Hany Žilincové „Týrání a zneužívání dětí v rodinách“

Téma práce sice není aktuální, ale jiný způsob jeho zpracování může přinést žádoucí informace. Rozsah práce odpovídá požadavkům, práce je obvyklým způsobem členěna na teoretický úvod a prezentaci vlastního výzkumu, která je relativně stručná.

Teoretická část je rozdělena do 6 kapitol. Úvod je vysvětlením proč si autorka dané téma zvolila a jak ho zpracovávala. První kapitola je věnována historickému pohledu na postavení dítěte ve společnosti. Vzhledem k zaměření bakalářské práce je celkem zbytečná. Následuje vymezení pojmu týrání a zneužívání dětí, autorka k němu opět přistupuje z větší šíře, včetně informace o jeho historii. Další subkapitoly charakterizují jednotlivé aspekty CAN syndromu. Text je srozumitelný, a i když autorka směšuje citovou deprivaci a celkové zanedbávání (viz 2. odstavec nahoře, str. 11), zásadní nedostatky nemá.

Str. 15-16 – Jaký je dle autorky rozdíl mezi obtěžováním a pedofilním obtěžováním když jde v obou případech o dítě?

Str. 17 – Vymezení fyzických a psychických znaků sexuálně zneužívaných dětí by asi bylo vhodné zařadit jinak než do kapitoly o incestu, je to obecná charakteristika.

Kapitola o psychickém týrání je zpracována pěkně, kazuistika je ilustrativní.

Str. 20 – Týráním je jenom Münchhausenův syndrom by proxy a nikoliv Münchhausenův syndrom sám o sobě.

Šikana může být týráním, ale není to týrání v rodině, takže i zařazení této kapitoly je zbytečné. Následující kapitoly se zabývají důsledky týrání, zneužívání a zanedbávání a možnostmi jejich nápravy. Kapitola 3.8 je pouhým obecným přehledem psychických poruch, autorka zde nediferencuje ke kterým z nich může ve větší míře přispět negativní zkušenost z dětství. Její text je v této podobě v daném kontextu neúčelný. Termín psychopatie se již nepoužívá. Kapitola věnovaná prevenci je jasně členěna a poskytuje základní informaci.

Dokumenty a listiny týkající se týrání, zanedbávání a zneužívání by bylo vhodnější zařadit mezi přílohy.

Cílem praktické části bylo ověření míry informovanosti českých středoškolských pedagogů o syndromu CAN a jejich představách o možné prevenci, což lze akceptovat jako přijatelné zaměření. Uvedení 2 kazuistik je spíše doplňkem, protože k jakémukoli závěru 2 kazuistiky nestačí a hlavním cílem práce nijak nesouvisí. Zkoumaná skupina 9 pedagogů nebyla reprezentativní, jde o učitele z jedné školy a navíc většina pedagogického sboru dotazník nevyplnila. Jde tedy o pouhou výzkumnou sondu. Použití metody dotazníku k danému účelu je vhodné.

7.2. – Kapitulu by bylo účelnější nazvat „Zhodnocení výsledků“, autorka zde neposuzuje kvalitu svého dotazníku, ale získané informace. Kapitola je hodně stručná a obsahuje spíše obecná tvrzení.

Kazuistiky jsou případy mladých dospělých žen, které se s týráním či zneužíváním setkaly. Hodily by se spíše jako ilustrace do textu první část práce.

Otázka k obhajobě: Myslíte si, že pedagogové z různých typů škol budou CAN syndromu informováni ve stejné míře?

Předložená bakalářská práce splňuje základní kritéria a proto ji doporučuji k obhajobě.

Navržená klasifikace: 3

V Praze dne 18.5.2013

Prof PhDr. RNDr. M. Vágnerová, CSc.